

РЕШЕНИЕ

№ 6068

гр. София, 29.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 12.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9932** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. Д. К., гражданка на Т. срещу решение № 533 от 05.10.2011 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден в нарушение на материалния закон и при неспазване на чл. 35 от АПК. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички факти и обстоятелства от личната история на кандидата за закрила и не е извършил задълбочена преценка. Процесуалният представител на жалбоподателката – адв. Т. поддържа жалбата по изложените в нея съображения и изразява становище за незаконосъобразност на оспореното решение, като немотивирано, необосновано и издадено в нарушение на материалния закон. Иска се отмяната на административния акт със законните последици.

Отвратната страна – заместник - председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, представлявана от юрк. С. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспореното решение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № Ж – 1060 от 13.09.2010 г. по описа на СДВНЧ – дирекция „Миграция” Т. Д. К. е поискала предоставянето на закрила по реда на ЗУБ. Желанието си закрила молителката е потвърдила в молба вх. № 1642 от 08.11.2010 г. пред РПЦ – София. Съгласно регистрационния лист кандидатката за закрила е [дата на раждане] , в гр. [населено място], област Т., Т., гражданка на Т., туркменка по народност, вероизповедание – мюсюлманка, семейно положение – разведена. Личните ѝ данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. В хода на производството са представени диплома и атестат за завършено средно образование.

На 08.11.2010 г. чужденката е запозната чрез писмени указания на руски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 08.11.2010 г. на чужденката е връчена покана за интервю и същото е проведено на 08.11.2010 г.

С решение № 2210 от 29.11.2011 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Република България на Т. Д. К..

С кандидата са проведени две интервюта – на 18.01.2011 г. и на 02.02.2011 г. с участието на преводач от руски език. По време на интервютата лицето заявява, че през м. юли 2005 г. е напуснала легално Т. с полет за Турция, където е пребивавала за период от пет години и през м.08.2010 г. е пристигнала в РБ нелегално, с подправени документи. Молбата ѝ за закрила е обоснована с наличието на семейно-битови проблеми в държавата ѝ по произход. Посочва, че през 1993 г. се омъжила против волята на родителите си, като година по-късно се родила дъщеря ѝ. Заявява, че съпругът ѝ я биел и тормозел, като по-късно разбрала, че той употребява наркотици. Така търпяла дълго време, без да споменава за проблемите си, като в един по-късен момент решила да се разведе. През 2005 г. получила официален развод, след което се преместила да живее с дъщеря си при своята майка. Тогава нейна приятелка ѝ предложила да замине за Турция, където щяла да ѝ помогне да се намери работа. Поддържа, че никога не е имала проблеми с официалните власти в Т., никога не е преследвана, арестувана или осъждана. Едновременно с това пред интервюистите молителката разказва за проблемите си по време на престоя в Турция, където била принудена да проституира от лице, представило за бивш полицаи. Заявява, че в продължение на пет години е била подлагана на системен тормоз, като била заключена в жилището, в което живеела.

Изготвено е становище рег. № УП-4556 от 21.02.2011 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложението на Т. Д. К. да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 533 от 05.10.2011 г. на председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидатката, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.

9 от ЗУБ, като е прието, че Т. Д. К. не е бил принудена да напусне Т. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не е налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителката.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Оспореното решение е връчено на адресата си на 31.10.2011 г., като жалбата до съда е подадена чрез ДАБ на 08.11.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл. 87 от ЗУБ от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет при условията на заместване съгласно приложените доказателства заповед № 503 от 21.09.2011 г. на председателя на ДАБ – МС и удостоверение рег. № 0304-1906 от 15.11.2011 г. на ДАБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (руски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на приложение на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай оспорващата изрично посочва пред съответното длъжностно лице в ДАБ, че не е бил преследвана от страна на официалните власти в родината си, нито е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Молителката поддържа, че е напуснала Т., за да започне нов живот, като е заминала по собствено желание за Турция с намерение да започне работа, като е оставила малолетното си дете при своята майка. Описаният пред интервюиста семейно-битов проблем със съпруга ѝ е бил разрешен след като е получила официално развод през 2005 г. Според твърденията на оспорващата тя се е преместила да живее при майка си заедно с дъщеря си, което означава, че не е имало каквито и да било притеснения, че ще бъде тормозена от своя съпруг.

Обосновано административният орган е обсъдил обстановката в държавата по произход на молителката за закрила, като е посочил, че съгласно справка № 5084 от 21.12.2010 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ жените в Т. имат равни права според Семейния кодекс, равни вещни права и равни права пред съдебната система. В цитираната справка е отразено, че по закон имат равни права с мъжете във всички сфери, включително заплащането, тегленето на кредити, възможност за започване на бизнес и работа в държавната администрация. Същите данни са отразени и в представената в хода на съдебното

производство справка рег. № 5915 от 22.11.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд”. Съгласно така цитираната справка правителството на Т. не признава и не съобщава за дискриминация над жените, както и е посочено, че по закон домашното насилие, включително съпружеското е забранено, но законодателството не се прилага ефективно. С оглед на отразените обстоятелства относно съществуващата общественно-политическа обстановка в Т. близките на молителката и бившият ѝ съпруг не могат да бъдат определени като субекти на преследване по смисъла на чл.8, ал. 3 от ЗУБ. Молителката се е развела със съпруга си, за когото твърди, че ѝ е оказвал насилие и впоследствие се е отделила от него заедно с детето си, като е отишла да живее при майка си. Следователно, не са налице обстоятелства, от които да може да се направи обоснован извод, че за оспорващата са налице основателни причини за преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

Законосъобразно административният орган е обсъждал изнесените от кандидатката факти от нейната лична история и обстановката в държавата ѝ по произход, като неоснователно е твърдението на жалбоподателката и нейния процесуален представител, че органът е бил длъжен да изследва състоянието на закрила на човешките права и в Турция, където молителката е пребивавала около пет години. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя и с държавата му по произход. Нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, уреждаща материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец изрично предвижда, че лицето следва да се намира извън страната си по произход и не може или не желае да се ползва от нейната закрила или да се завърне в нея. Същият извод следва от т. 88 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, утвърден от ВКБООН, съгласно която общо изискване за признаване на статут на бежанец е кандидатът да е извън страната, чийто гражданин е, като няма изключения от това правило, както и от т. 90 от Наръчника, съгласно която основателни опасения на кандидата за преследване трябва да са във връзка със страната, чийто гражданин е той, като съответно може да се очаква, че нямайки опасения във връзка със страната, чийто гражданин е, той може да се възползва от нейната закрила. Съобразно така изложеното обосновано органът е обсъждал личната история на молителката с оглед изнесените обстоятелства за живота ѝ в Т.. В тази връзка преживяното на територията на Турция не може да обуслови преценка на основания за преследване по чл. 8 от ЗУБ, тъй като в тази държава лицето е заминало и се е установило по собствено желание. Осъществената спрямо нея принуда и насилие в Турция, на които оспорващата се позовава, не могат да доведат до извода за наличие на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че

тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото лицето не е било принудено да напусне Т. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, както и не се установяват тежки посегателства спрямо личността, както и изтезание или нечовешко или унижително отнасяне. Лицето не е преследвано от официалните власти, нито е било арестувано. В Т. продължава да живее собственото й дете заедно с майка й.

Административният орган се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни в Т. да съществува такава насилие или въоръжен конфликт, което да представлява тежка заплаха за живота и сигурността на кандидата, за да обоснове предоставянето на временна закрила под формата на хуманитарен статут. Позовавайки се на мотивите на решението по дело № С – 465/07 на СЕС, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

От приетите по делото два броя справки на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ – МС не може да се установи, че са налице актове на насилие или вътрешен въоръжен конфликт, който да обоснове приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ спрямо кандидата за закрила. Може да се направи предположение, че лицето желае закрила и иска да остане в РБ, след като е избягало от Турция, а неговите близки продължават да живеят в Т.. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган. Не съществува пречка чужденката да уреди статута си по реда и условията на Закона за

чужденците в Република България.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата съобразно фактите и обстоятелствата от личната ѝ история и въпроса относно сигурността в Т.. Следователно, не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на Т. Д. К. следва се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК и чл. 90 от ЗУБ, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Д. К., гражданка на Т. срещу решение № 533 от 05.10.2011 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и връчване на препис от съдебния акт пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: